

Đ: Không có gì là quá cần trọng cả. Thứ người gọi là “quá cần trọng” chỉ là một biểu hiện của sự sợ hãi thôi. Sợ hãi và cần trọng là hai thứ hoàn toàn khác nhau.

H: Mọi người có lầm lẫn giữa sợ hãi với quá cần trọng hay không?

Đ: Đúng vậy, thỉnh thoảng chuyện đó có xảy ra nhưng phần lớn mọi người sẽ tự tạo ra cho bản thân mình những mối nguy hiểm vô cùng lớn do hoàn toàn thiếu cần trọng hơn là quá cần trọng.

H: Con người áp dụng sự cần trọng theo cách nào thì sẽ có lợi nhất?

Đ: Trong việc lựa chọn đồng sự và phương pháp gắn kết với người khác. Lý do cho điều này thì đã quá rõ ràng. Các đồng sự đóng vai trò quan trọng nhất trong môi trường của một con người và ảnh hưởng của môi trường lại quyết định một người có hình thành nên thói quen buông thả hay sẽ trở thành một người không buông thả. Những người cần trọng trong việc lựa chọn cộng sự không bao giờ cho phép bản thân mình có mối giao thiệp thân cận với bất cứ người nào không mang đến cho anh ta một lợi ích về mặt tinh thần, vật chất hay trí tuệ nào đó, thông qua mối quan hệ đó.

H: Không phải phương pháp lựa chọn cộng sự đó quá ích kỷ hay sao?

Đ: Nó thực tế và nó sẽ giúp con người có được quyền tự quyết. Có được thành công về mặt vật chất và hạnh phúc là mong muốn của mọi con người bình thường.

Không gì đóng góp nhiều hơn cho thành công và hạnh phúc của một người hơn việc chọn bạn bè, đối tác và cộng sự thật kỹ càng. Do đó, cần trọng trong việc chọn bạn bè, đối tác và cộng sự trở thành trách nhiệm của tất cả những ai muốn trở nên thành công và hạnh phúc. Những người không buông thả sẽ lựa chọn bạn bè rất cẩn thận và không cho phép bất cứ ai trở thành bạn thân của anh ta mà không đóng góp một ảnh hưởng tích cực hay dành cho một lợi ích nhất định nào đó.

H: Ta chưa bao giờ nghĩ rằng việc lựa chọn bạn bè một cách cần trọng lại có mối liên hệ rõ ràng với thành công hay thất bại cả. Có phải tất cả những người thành công đều cần trọng trong việc chọn những người cộng tác cùng,